

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.006/2023/5.
A felperes:	felperes (lakóhely: felperes lakcíme, tartózkodási hely: felperes tartózkodási helye)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe) (eljáró ügyvéd: felperes képviselője)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes jogi képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Közzszolgálati Döntőbizottság határozataival összefüggésben indult közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.702.228/2022/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperest a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) szerinti kormányzati szolgálati jogviszonyban az alperesi jogelődnél (a továbbiakban: alperesi jogelőd) – beosztása szerint az szolgálati hely állományában – vezető kormány-tanácsos álláshelyen eljárásrendi referens feladatkörben foglalkoztatták, havi illetménye bruttó 450.000 forintot tett ki. A munkaköri feladatait az alperes szervezeti és működési szabályzatáról szóló 4/2019 (II. 28.) ITM utasítás (a továbbiakban: SzMSz) – az álláshelyet birtokló szervezeti egységre vonatkozó – 2. függelék I.6.5.4.7. pontja, illetve a 2020. március 12. napján kelt feladatleírás tartalmazta, mely felsorolásokban ügyfelekkel való kapcsolattartás, ügyfélszolgálati feladat nem szerepel.

[2] Az alperesi jogelőd a 2021. november 12. napján kiadmányozott levelében (a továbbiakban: tájékoztató levél) tájékoztatta a felperest és valamennyi dolgozóját a koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által történő kötelező igénybeviteléről szóló 599/2021. (X. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) új járványügyi intézkedéseinek részleteiről, az abban foglalt kötelezettségekről és a lehetséges jogkövetkezményekről. E körben felhívta a foglalkoztatottakat a védőoltás felvételének vagy az az alóli mentesülésnek az igazolására, és tájékoztatta őket arról, hogy ennek elmaradása esetén fizetés nélküli vagy illetmény nélküli szabadságot rendel el, majd attól számítva egy év elteltével a jogviszonyt felmentéssel, illetve azonnali hatályú felmondással megszüntetheti.

[3] A felperes a tájékoztató levéllel szemben közszolgálati panaszt nyújtott be a Közszolgálati Döntőbizottsághoz (a továbbiakban: KDB), melyben kifogásolta azt, hogy az alperesi jogelőd nem tett eleget a Korm. r. 2. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt előírásoknak, mivel nem differenciált az ügyfelekkel rendszeresen találkozó és nem találkozó foglalkoztatottak között. Utóbbi személyek csoportjába tartozó foglalkoztatottként – az előírt 2021. december 15. napjával szemben – 2022. január 31. napjáig lehetett volna az oltás felvételére kötelezni [Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja]. A KDB a panaszt a JHÁT-DB/51/13/2022. iktatószámú határozatával (a továbbiakban: határozat1) elutasította.

[4] Az alperesi jogelőd a 2021. december 15. napján kiadmányozott SZF/2912-47/2021-ITM_HUM számú iratában (a továbbiakban: felhívás) a felperest a SARS-CoV-2 koronavírus elleni védőoltás 15 napon belüli, azaz 2021. december 31. napjáig történő felvételének vagy az az alóli mentesülésének igazolására hívta fel azzal, hogy annak elmulasztása esetén részére 2022. január 1. napjától fizetés nélküli szabadságot rendel el. Az alperesi jogelőd a 2022. január 3. napján közölt SZF/3068-6/2021-ITM_HUM számú intézkedéssel (a továbbiakban: intézkedés) – a védőoltás felvétele vagy az az alóli mentesülés igazolásának hiánya miatt – 2022. január 1. napi hatállyal – legfeljebb egy év időtartamra – a felperes fizetés nélküli szabadságát elrendelte. A felperesnek az intézkedéssel szemben benyújtott közszolgálati panaszát a KDB a JHÁT-DB/67/13/2022. iktatószámú határozatával (a továbbiakban: határozat2) elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[5] A felperes a pontosított keresetében a fizetés nélküli szabadság jogellenes elrendelésének jogkövetkezményeként a 2022. január 1. napjától 2022. február 15. napjáig terjedő időszakra 675.000 forint elmaradt illetmény és annak 2022. február 15. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a Kit. 91. § (1) bekezdésének b), e) és h) pontjaira, továbbá a Korm. r. 2. § (1)-(2) bekezdéseire alapította. Álláspontja szerint az alperesi jogelőd a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontjaiba ütközően a munkavégzés során az ügyfelekkel rendszeresen találkozó foglalkoztatottak differenciálását egyénenként nem végezte el, hanem valamennyiük számára – őket egyöntetűen az aa) pont alá sorolva – jogszabálysértő módon 2021. december 15-i oltásfelvételi határidőt írt elő. A részére meghatározott feladatokra, valamint arra figyelemmel, hogy a gyakorlatban sem találkozik ügyfelekkel, a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjába tartozó személynek minősül. Az alperes a védőoltás felvételét rá nézve jogszerűen legfeljebb 2022. január 31. napjáig írhatta volna elő, melynek végső határideje esetében 2022. február 15. napja, ebből következően a fizetés nélküli szabadság elrendelésére az ezt követő naptól kerülhetett volna sor.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, kizárólag annak jogalapját vitatva. Azzal érvelt, hogy a Korm. r. nem határozta meg az ügyfelekkel való rendszeres találkozás ismérveit, azt teljesen a munkáltató mérlegelésébe utalta, mely jogosultsággal élve valamennyi foglalkoztatottját a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába sorolta be, ezáltal teljesíthette leghatékonyabban a Korm. r. által elérni kívánt célt, miszerint – a gazdaság zavartalan működésének megteremtésének érdekében – az abban meghatározott területeken az állam a védőoltást kötelezően biztosítja és annak felvételét minden foglalkoztatott körében azonos időpontban elrendeli. Intézkedéseivel a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvényben (a továbbiakban: Mvt.) foglalt biztonságos és egészséges munkakörnyezet biztosítására vonatkozó kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti 675.000 forint elmaradt illetmény, valamint annak 2022. február 16. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Korm. r. 2. § (1)-(2), (7)-(8) bekezdéseire, valamint az Mvt. 1. § (2) bekezdésére, 2. § (2)-(3) bekezdéseire alapította. Rögzítette, hogy jogkérdésben kellett döntenie arról, hogy jogszerű-e a felperesnek (i) a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerinti foglalkoztatottak körébe történő sorolása; (ii) a védőoltás 2021. december 15. napjáig történő felvételére kötelezése; továbbá (iii) 2022. január 1. napjától a fizetés nélküli szabadság elrendelése.

[8] (i) Megállapította, hogy az alperes a feladatellátás vizsgálatával kategorizálást nem végzett, a foglalkoztatottjait a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába jogszabálysértően sorolta be. Tévesnek minősítette az alperes azon – a jogalkotó általi kategorizálást kiüresítő – jogszabályértelmezését, hogy a foglalkoztatottak elkülönítésére teljes, szabad, korlátlan választási lehetőséget kapott, mivel a Korm. r. meghatározza annak

szempontjait. Az alperesnek valamennyi foglalkoztatottja esetén meg kellett volna vizsgálnia azt, hogy a feladatleírásuk és az SzMSz szerinti beosztásukba tartozó feladatkör, vagy az általuk ténylegesen ellátott feladatok köre tartalmazza-e az ügyfelekkel való kapcsolattartást. A jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a védelmi vonal először ott legyen kialakítva, ahol nagyobb a mozgástér, a fertőzés lehetősége, hiszen aki ügyfelekkel találkozik, folyamatosan újabb és újabb közegbe kerül, így nagyobb fertőzésveszélynek van kitéve, nagyobb eséllyel esik ki a munkából, mint az, aki csak ugyanazzal a közeggel találkozik egy irodai munkavégzés során. A rendszeresség fogalmát a Korm. r. nem határozta meg, de azt igen, hogy mely tevékenység rendszerességét kell vizsgálni. E körben a munkáltónak a munkavégzéshez igazodóan mérlegelési lehetősége volt, de csak az ennek során ügyfelekkel találkozó foglalkoztatottak kapcsán. Hangsúlyozta, hogy az Mvt. alperes által hivatkozott rendelkezései a Korm. r. jogszerűségét támasztják alá, továbbá nem adnak alapot arra, hogy a munkáltató a foglalkoztatottak között ne végezze el a jogalkotó által kifejezetten előírt differenciálást.

[9] (ii) Megállapította, hogy a felperes munkavégzése során sem rendszeresen, sem esetenként nem találkozott ügyfelekkel, ezért rá nézve a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja az irányadó. Ebből következően az alperes a védőoltás felvételét részére 2022. január 31. napjáig írhatta volna elő, melyhez képest (iii) fizetés nélküli szabadságot pedig 2022. február 16. napjától rendelhetett volna el abban az esetben, ha a felperes a rá irányadó Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja szerinti határidőt elmulasztja, illetve a (7) bekezdés szerinti ismételt felhívásnak sem tesz eleget.

[10] Az elmaradt illetmény összecszerűségét a keresetben megjelöltek szerint alaposnak találta, a késedelmi kamatot – az igényelttől eltérően – a késedelembe esés napjától állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a feltárt tényekből helytelen jogi következtetést vont le, a döntése téves, megalapozatlan és jogszabálysértő, a jogszerűen elrendelt fizetés nélküli szabadság időtartamára nem jár illetmény. Megismételte az elsőfokú eljárásban előadott érveit, miszerint: a határozat1 és a határozat2 indokaival egyetért, azokra jelen eljárásban is hivatkozik; eljárása minden elemében (tájékoztató levél, felhívás, intézkedés) a Korm. r.-ben foglalt rendelkezéseknek megfelelt; a 2021. december 15-ei határidő a teljes foglalkoztatotti létszámot illetően egy felelősségteljes döntés következménye volt. A Korm. r. – a felperes irreleváns hivatkozásaival szemben – nem határozta meg azon ismérveket, hogy a kategorizálást milyen módon és szempontok szerint köteles elvégezni, mi minősül „rendszeres” találkozásnak, teljesen a munkáltató mérlegelési jogkörébe utalta ennek eldöntését. A jogkorlátozás legitim, az állam zavartalan működésének biztosítása céljából történt, a meghatározó tudományos álláspont mellett figyelemmel volt Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) XVII. cikk (1) bekezdésére, az Mvt. 1. § (2)

bekezdésére, 2. § (2)-(3) bekezdéseire, 6. §-ára, 49. § (1) bekezdés b) és d) pontjaira, valamint 54. § (7) bekezdés h) pontjára.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy – az alperes által sem vitatottan – feladatai között ügyfelekkel való kapcsolattartás, ügyfélszolgálati feladat nem volt, ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a jogvita tárgyát képező jogkérdést. A fellebbezésben szereplő érvek az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest novumot nem tartalmaznak, azokat az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen értékelte. A Korm. r. kógens módon írt elő különbségtételt, melyet a munkáltató a mérlegelés során nem hagyhatott volna figyelmen kívül, az alperesi érvelés a Korm. r. által felállított két kategória kiüresedéséhez vezetne. Az elsőfokú ítélet helyesen fejt ki, hogy az Mvt. alperes által hivatkozott rendelkezései magát a Korm. r.-et teszik jogszerűvé.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával helytálló döntést hozott, és jogszerűen kötelezte az alperest az elmaradt illetmény megfizetésére. Döntésének indokaival az ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakat emeli ki.

[15] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a fellebbezési eljárás rendeltetése és célja nem az elsőfokú bírósági eljárás újbóli lefolytatása, megismétlése. Ennek megfelelően a félnek a fellebbezési kérelmében azt kell alátámasztania, hogy az elsőfokú ítélet miért jogszabálysértő, vagy mennyiben tér el a Kúria közzétett határozatától. Nem vezethet eredményre önmagában az, ha ehelyett a KDB előtti eljárásban hozott határozat1 és határozat2-ben foglaltakkal kapcsolatos álláspontját tartja fenn, vagy éppen a védiratában és a közigazgatási perben általa korábban előadottakat ismétli meg. Amennyiben a fél fellebbezési kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyinek meg kell felelnie a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott követelményeknek. Ez azt jelenti, hogy valamennyi, az ítélet jogszabálysértő voltára vonatkozó hivatkozása tekintetében konkrétan meg kell jelölnie, hogy az – álláspontja szerint – mely jogszabályhelyet sértette meg, és elő kell adnia a jogszabálysértést és az arra való hivatkozása indokait, azaz a jogszabálysértést tartalmilag is körülírva, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejtve kell ismertetnie. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a fellebbezéssel támadott határozatot jogszabálysértőnek tartja.

[16] Összefoglalva a fentieket, a másodfokú eljárás keretét a fellebbezésben megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezések és az azokhoz fűzött részletes, adekvát indokolás együttesen adják, amelyeken túl az ítéltábla az ítélet felülbírálatának Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhat. Az ítéltábla mindezek alapján a fellebbezési kérelemnek kizárólag azon részeit bírálhatja el, amelyek az elsőfokú bíróság határozatának jogszabálysértő jellegét állították, és ezen állítást meg is indokolták.

[17] Az alperes fellebbezése a fenti követelményeknek csak korlátozottan felelt meg, mert abban túlnyomó részt a korábban megtett perbeli előadását ismételte meg, melyre vonatkozóan az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes minden jogi érvét körültekintően elemezte és elbírált, indokai logikus, okszerű levezetést mutatnak.

[18] A másodfokú eljárásban – a fent írtakra tekintettel – a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatos jogértelmezési kérdésben elfoglalt elsőfokú bírósági álláspont jogszerűségéről kellett állást foglalni, mellyel összefüggésben nem a jogkorlátozás a vitás, hanem az, hogy azt az alperes milyen eljárásrendben valósította meg.

[19] A Korm. r.-ben a jogalkotó a védőoltás kötelezővé tételének és a jogkövetkezmények alkalmazásának a lehetőségét teremtette meg; egyes esetekben a munkáltató mérlegelési jogkörébe utalta annak eldöntését, hogy az az adott munkahelyen és munkakörben indokolt-e. Előírta, hogy mindazon ügyfelekkel rendszeresen találkozó foglalkoztatottak, akik 2021. november 1-je előtt nem vették fel a védőoltást, kötelesek azt 2021. december 15. napjáig felvenni [Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja], míg az aa) alpont alá nem tartozók esetében ez az időpont 2022. január 31. napja. Kitért arra, hogy amennyiben a foglalkoztatott a védőoltást ezen határidőn belül nem veszi fel, részére a munkáltató mérlegelés nélkül fizetés nélküli szabadságot rendel el, kivéve, ha a foglalkoztatott a védőoltás felvétele alól egészségügyi indokból mentesült.

[20] A perben nem volt vitatott, hogy a Kit. hatálya alá tartozó kormányzati tisztviselőként az alperesi jogelődnél foglalkoztatott felperes egyben a Korm. r. hatálya alá is tartozott, ugyanakkor ügyfélszolgálati tevékenységet nem végzett. Annak eldöntése viszont, hogy a perbeli esetben a védőoltás felvételére vagy a mentesülés igazolására mely időpontig volt lehetősége, a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pontjának elsőfokú bíróság általi értelmezését igényelte, melyre vonatkozó következtetésekkel az ítéltábla is egyetértett. Rámutat arra, hogy a rendeletalkotó által a szabályozás során szükségszerűen elvégzett differenciálás, azaz a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja és ab) alpontja szerinti esetkörök külön meghatározása egyértelműen arra utal, hogy a munkáltató a védőoltás felvételét az egyes foglalkoztatottak esetében eltérő időpontban követelheti meg. Alaptalanul hivatkozott az alperes a kategorizálás ismérveinek hiányára, mert a normaszöveg megfogalmazása szükségszerűen magában hordozza, hogy az elhatárolást el kell végezni; értelmezéséből következően annak szempontja pedig az, hogy a foglalkoztatott „a munkavégzés során ügyfelekkel rendszeresen találkozik”, vagy sem. Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság

azon megállapítását, hogy a ténylegesen – a feladatellátásra kiterjedően – el nem végzett kategorizálás, e körben valamennyi foglalkoztatottnak a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába történő besorolása a jogszabályi rendelkezéseket kiüresíti. A „rendszeresség” kritériumait a jogszabályi meghatározás valóban nem részletezi, de a perbeli esetben ennek nem is volt relevanciája, hiszen a felperes feladatkörének az ügyfelekkel való találkozás – az alperes által sem cáfoltan – egyáltalán nem képezte részét, így rá nézve a Korm. r. 2. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján 2022. január 31. napjáig lett volna követelhető a védőoltás felvétele, míg a fizetés nélküli szabadság – amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította – 2022. február 16. napjától lett volna elrendelhető.

[21] Az alperes fellebbezésében tartalmilag nem mutatta be, hogy az elsőfokú ítélet az Alaptörvény és az Mvt. általa idézett jogszabályi rendelkezéseit érintően milyen jogszabálysértést valósít meg, ezért annak vizsgálatára a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem volt lehetőség. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy a felperes a munkáltatóra vonatkozó – a munkavállalók biztonságát és egészségvédelmét célzó – munkavédelmi szabályokban foglalt előírásokat nem vitatta, kizárólag a Korm. r. által elrendelt differenciálás és jogkövetkezményei megfelelő alkalmazását igényelte, ami nem ellentétes az Mvt.-vel, továbbá az alperes által felhívott alapjogi követelményből és az Mvt. jogszabályi előírásaiból a Korm. r. szabályozási rendszere alóli mentesülés nem következik, ilyen rendelkezésre az alperes sem hivatkozott.

[22] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései, 82. § (3) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alkalmazásával a felszámított összeggel egyezően állapította meg, mivel azt – az ügy bonyolultságára, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a másodfokú eljárásban tartott tárgyaláson való megjelenésre tekintettel – a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosnak ítélte.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. szeptember 12.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró